

Боюсь спливе рядок сльозою,
Кладу перо і шепочу:
Вернись, вернись, бо за тобою
На крилах крику прилечу.
Я так тебе чекав учора,
Чекав сьогодні. А тебе
Усе нема. Сльозою чорною
Загус рядок, немов рубець.
Ущерть сподіваний, заждалий,
Зову. Та поверта луна...
Так, ніби лист нерозпечатаний
Верта безжальний адресат.
Немов передгророва чайка,
Шугає, мечеться, кричить
Печаль. Рушаю за печаллю...
Та як прощення заслужить?
Не заслужив іще. І ждатиму,
В надії руки простягну.
Клени. Та тільки не мовчанням.
Виповідай мою вину.
Бо я вже сам не знаю — де ти,
Де я — не знаю. Хто із нас
Отут щеза. Чия сльоза
На сонці провесни згоряє.

1963